

[Axel Ivan Pedersen.]

tanterne for venstre og det konservative folkeparti, om man virkelig ville hindre, at der blev foretaget en sådan undersøgelse af erhvervenes forhold. Jeg ved, at spørgsmålet ikke blev besvaret, men der kunne jo være anledning til for mig i dag at tage spørgsmålet op og stille det direkte til det ærede medlem hr. Weikop og yderligere supplere det med en bemærkning eller et spørgsmål om, om man er bange for at få offentliggjort det materiale, der allerede er indsamlet af trustkommissionen. Det er jo et stort arbejde, der er lagt i det materiale, der foreligger, og der er allerede afholdt betydelige udgifter for at nå frem til de ting, der nu ligger klar til betænkningen, men som erhvervene og — som nu af den højtærede handelsminister nævnt — specielle virksomheder ikke har kunnet besinde sig på at gøre deres bemærkninger til. Jeg synes, det ville være urimeligt at gennemføre en lovgivning i dag, hvis konsekvens måtte blive den, at hele det materiale, der her er samlet sammen, skal puttes i papirkurven, og alle de anstrengelser, der har været gjort for at få det samlet, og de udgifter, der har været afholdt i forbindelse dermed, skulle være spildt.

Når det ærede medlem hr. Weikop dernæst henviser til de forhandlinger, som fandt sted, efter at monopolloven var gennemført, og henviser til den skrivelse, jeg afsendte til handelsministeriet den 15. december 1955, og yderligere henviser til, at han selv og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen ved disse forhandlinger sagde, at de måtte forbeholde sig at stille forslag i folketinget, hvis det varede mere end et år med at få disse oplysninger frem, så har jeg dertil kun den ene bemærkning, at vi kunne jo naturligvis ikke hindre de to ærede medlemmer i at fremsætte sådanne synspunkter og heller ikke hindre dem i at fremsætte et sådant lovforslag; men vi fremhævede ved den samme lejlighed, at vi fandt det urimeligt at fastsætte en tidsfrist, bl. a. fordi vi for det første ikke vidste, om arbejdet kunne tilendebringes inden for tidsfristen, og for det andet, fordi vi havde en vis fornemmelse af, at hvis der blev sat en tidsfrist på 1 år, kunne det let ske, at erhvervene trak sagen i langdrag, sådan at det år var gået, før man fik set sig om,

og dermed hindrede, at materialet kom frem. Når det derfor bebrejdes ministeriet eller monopoltilsynet eller trustkommissionen, at arbejdet ikke er tilendebragt, tror jeg, det er en forkert adresse, man har givet denne bebrejdelse. Jeg tror — og jeg støtter mig til de udtalelser, den højtærede handelsminister lige har fremsat — at denne bebrejdelse skulle være rettet imod erhvervene, specielt imod de brancher og grupper, som har haft mere end 1 år, snarere 2 år, til at tænke sig om.

Når jeg har sagt dette, må jeg måske føje til, at det lovforslag, der nu er fremsat, jo i § 1 kort og godt siger, at loven om trustkommissionen skal ophæves, og i § 2, at handelsministeren skal bemyndiges til at træffe de til nærværende lovs gennemførelse fornødne foranstaltninger; men hvis vi her kunne blive enige om, at § 2 i sig selv indeholder en bemyndigelse til den højtærede handelsminister til at føre det arbejde til ende, som vi var enige om i den truffede aftale — og det ærede medlem hr. Weikop har jo sagt, at det var en reel aftale, vi havde truffet — har jeg ikke noget imod, at § 1 bliver gennemført, for det, den indeholder, var vi jo enige om i udvalget i sin tid. Jeg skønner derfor, det vil være nødvendigt, at vi fører disse forhandlinger videre i et udvalg.

Thorkil Kristensen: Det er jo nu snart 3 år siden, monopolloven blev gennemført, og det må erkendes, at ved denne lovs gennemførelse bortfaldt i hovedsagen begrundelsen for trustkommissionens fortsatte arbejde. Det var jo den egentlige begrundelse for denne kommissions nedsættelse, at man skulle foretage sådanne undersøgelser, som kunne danne grundlaget for folketingets arbejde med en monopollovgivning, og da man derfor særlig fra socialdemokratiets side i november 1952 krævede kommissionens betænkning om selve lovgivningsspørgsmålet fremskyndet, var man med til at undergrave kommissionens fortsatte eksistens. Det synes jeg det vil være rigtigst at erkende. Den højtærede handelsminister har da også sagt, at kommissionens arbejde mere eller mindre gik i stå fra 1953, fordi man følte sig usikker over for, hvordan fremtiden nu ville blive.

Nu sagde den højtærede handelsminister